

РЕШЕНИЕ

№ 284

гр. Б., 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети май през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Георги Янев Въззивно гражданско дело №
20231200500301 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК във вр. с чл. 317 от ГПК.

Депозирана е въззивна жалба от К. К. С., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ж.к. С.ц. ***,
срещу Решение № 683/23.11.2022 г., постановено по гр. дело № 664/2022 г., по описа на
Районен съд - Б..

Във въззивната жалба са наведени оплаквания за неправилност и необоснованост на
постановеното първоинстанционно решение, за което се излагат следните доводи:

Посочено е във въззивната жалба, че за да постанови процесния съдебен акт, съдът е счел,
че не може да приложи т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/13
г., ОСГТК на ВКС, поради обстоятелството, че решението е прието докато процесното
изпълнително дело е било висящо, и към него следвало да се прилага Постановление
№3/18.11.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г., Пленум на ВС, чиято отмяна нямала ретроактивно
действие. Според констатациите на районният съдия в конкретния казус първото
изпълнително дело № 20147910400238, по описа на ЧСИ Т.Н.В. е започнало при действието
на Постановление № 3/18.11.1980 г., по гр. д. № 3/1980 г., Пленум на ВС, в резултат, на
което с образуването му-14.03.2014 г. погасителната давност за вземанията по
изпълнителния лист е била прекъсната, след което тя е спряла да тече до приемането на
тълкувателното решение от 26.06.2015 г., откогато пък започнала новата 5-годишна давност.
В нарушение на възприетото в т. 10 на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д.
№ 2/13 г., ОСГТК на ВКС тълкуване, първоинстанционният съд е приел, че предприети от

съдебния изпълнител след настъпилата по право, но неконстатирана с постановление на съдебния изпълнител перемпция, прекъсват давността.

Твърди, че първоинстанционният съд е посочил, че въпроса прилага ли се нормата на чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД в изпълнителния процес по изпълнителни дела за събиране на вземания, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., е предмет на Тълк. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС. Сочи, че според първоинстанционния съд следвало да се предпочете тълкуването, че отмяната на Постановление № 3/18.11.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г., Пленум на ВС няма обратно действие и намирало приложение в настоящия случай. Посочените изводи на първоинстанционния съд счита за неправилни и необосновани.

Твърди, че по въпроса от кой момент поражда действие отмяната на Постановление № 3/18.11.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г., Пленум на ВС и съответно продължава ли то да важи за вземания по изпълнително дело, образувано преди приемането на тълкувателното решение, има противоречива съдебна практика, която все още не е уеднаквена със задължителен тълкувателен акт. Образованото в тази връзка тълк. д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, към сегашния момент все още не е приключило.

Счита, че следва да се предпочете становището, че отмяната на ППВС №3/1980 г. има обратно действие и Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/13 г., ОСГТК на ВКС намира приложение към всички висящи изпълнителни производства, независимо от момента на тяхното образуване.

Излага, че в мотивите на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/13 г., ОСГТК на ВКС, приемат в съдебната практика преди 1991 г. разрешения в обратен смисъл се основават на съществувалите задължения на органите по принудително изпълнение да проведат служебно принудителното изпълнение до удовлетворяване вземанията на социалистическата държава и на социалистическите организации като кредитори, които съображения са в основата на ППВС № 3/80 г., съгласно което погасителна давност не тече докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането. При действието на Конституцията от 1991 г. бездействието на ищеца в исковия процес е правно ирелевантно за неговото развитие (той ще приключи и без нито едно процесуално действие на ищеца след предявяването на иска) и затова бездействието на ищеца с оспорено вземане е безразлично за давността - тя спира, докато бездействието на кредитора със съдебно потвърдено вземане, пред когото са отворени вратите на изпълнителното производство има правно значение както за неговото развитие (изпълнителният процес няма да приключи никога, ако кредиторът не посочва изпълнителни способности), така и за давността. Посочва се, че в гражданското право давността е правна последица на бездействието. Ако кредиторът бездейства (не предявява иск), давността тече, защото той може да избира да предяви иск, или не. Давността прекъсва с предявяването на иска и спира да тече, защото кредиторът не може да направи нищо за събиране на вземането си докато исковият процес е висящ (кредиторът не може да действа, макар да иска). Когато съдебното решение влезе в сила почва да тече нова давност. Нова давност започва да тече и с предприемането на всяко

действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способности). Предвид изложеното Постановление на Пленума на Върховния съд № 3/1980 г. следва да се счита изгубило сила още от момента на конституционните и законодателни промени от 1991 г. видно от мотивите на цитираното тълкувателно решение и това разбиране не би следвало да се изостави на база няколкото екзотични решения в обратен смисъл.

Посочва и съдебна практика, а именно: следните съдебни състави застъпват тезата, че отмяната на ППВС № 3/1980 г. има обратно действие (така Решение 45/30.03.2017 г. по т. д. № 61273/2016 г. по описа на ВКС, четвърто ГО, Решение №131/23.06.2016 г. по гр. д. № 5140/2015 г. на ВКС, четвърто ГО, Решение № 12/02.06.2016 г. по т. д. № 3788/2014 г. на ВКС, първо ТО, Решение №451/29.03.2016 г. по гр. д. № 2306/2015 г. по описа на ВКС, четвърто ГО, Решение № 269/03.02.2016г. по гр. д. № 795/2012 г. на ВКС, трето ГО, Решение № 209/02.02.2016 г. по т. д. № 1248/2013 г. на ВКС, първо ТО и други), тези съдебни състави се позовават на мотивите на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС в частта им, в която се прави разлика между иския и изпълнителния процес и се приема, че в изпълнителния процес /за разлика от иския/ давността не спира, а само се прекъсва (защото кредиторът може да избере дали да действа — да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен, или да не действа — да не иска нови изпълнителни способности) и нова погасителна давност започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето всяко едно валидно изпълнително действие по събиране на вземането. В Решение № 269/03.02.2016 г. по гр. д. № 795/2012 г. на ВКС, трето ГО е прието за неоснователно възражението на ответната страна, че „въззивното решение е правилно, доколкото е съобразено с ППВС 3/1980 г., действащо към момента на неговото постановяване. Доколкото при висящност на спора е прието друго задължително тълкуване на закона, същото следва да бъде съобразено при разрешаване на правния спор.

На база горепосоченото, счита, че в настоящия случай първоинстанционният съд неправилно не е приложил възприетото в т. 10 на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/13 г., ОСГТК на ВКС тълкуване. В посоченото тълкувателно решение е утвърдено разбирането, че в хода на изпълнителното производство погасителната давност не спира да тече, а се прекъсва многократно с предприемането на всяко валидно изпълнително действие, като при прекратяването на изпълнителния процес поради перемпция (чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, респ. чл. 330, ал. 1, б. „д” ГПК-отм.) за началото на новата давност релевантна е датата, на която е било поискано или е било предприето последното валидно изпълнително действие. По този начин се изоставя концепцията на Постановление № 3/18.11.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г., Пленум на ВС, което е обявено за загубило сила, че иницирането на изпълнителната процедура прекъсва давността, на основание чл. 116, б. „в” ЗЗД, а през нейното времетраене течението на давностния срок се спира.

Твърди се, че в хода на съдебното следствие съдът правилно е констатирал, че същинските

изпълнителни действия, предприети по двете изпълнителни дела, образувани за процесното вземане, са както следва:

Изпълнителните действия с практически ефект по първото изп. дело № 238/2014 г. по описа на ЧСИ Т.В.-Н. са наложени на 19.03.2014 г. и на 15.06.2017 г. запори върху банковите сметки на длъжника. Видно от посоченото към 15.06.2017 г. са били налице основания за перемпция на производството по право, съдебният изпълнител неправилно не е перемирал производството и незаконосъобразно е наложил запор на банковите сметки на длъжника. Последващо предприетите действия, включително запорът от 15.06.2017 г. като незаконосъобразни нямат прекъсващ давността ефект.

На 25.02.2019 г. е постъпила молба от вискателя за препращане на изпълнителното дело на ЧСИ В.Т., с район на действие — Б. и извършване на опис и насрочване на продан на движими вещи в жилището на длъжника. Върху молбата ЧСИ Т.В.-Н. разпоредила да се прехвърли делото на ЧСИ Т. за продължаване на изп. действия. - Посоченото обстоятелство няма прекъсващ давността ефект. Считаме, че след настъпване на перемпция по право съдебният изпълнител няма право да извършва изпълнителни действия, а е следвало да прекрати производството. От последното валидно същинско изпълнително действие - 19.03.2014 г. още към 20.03.2019 г. са изтекли пет години и вземането на вискателя се е погасило по давност.

На 14.07.2021 г. постъпила молба от вискателя за налагане на запор върху притежаваните от длъжника МПС-та. На 23.07.2021 г. е бил наложен запор върху притежаваните от длъжника МПС-та, за което бил уведомен по телефона съгласно изготвен протокол от 07.10.2021 г. Посочените действия, не са законосъобразни, защото са били налице основания за перемпция по право/ както считано от 19.03.2014; така и считано от 15.06.2017 г. до 14.07.2021 г. са минали повече от две години. Това е и единственото същинско изпълнително действия по отношение на ищеца по това второ изпълнително дело.

Твърди се, че перемпцията настъпва *ex lege* и съдебният изпълнител е бил длъжен да я констатира. Във всички случаи на прекратяване на принудителното изпълнение съдебният изпълнител служебно вдига наложените запори и възбрани, като всички други предприети изпълнителни действия се обезсилват по право, с изключение на изпълнителните действия, изграждащи тези изпълнителни способности, от извършването на които трети лица са придобили права (напр. купувачите от публична продан), както и редовността на извършените от трети задължени лица плащания. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това. Прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност е започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. Същевременно предприетите от съдебния изпълнител действия след изтичане на двугодишния срок са незаконсъобразни и също нямат прекъсващ давността ефект предвид постановеното в Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г.

Излагат се доводи, че първоинстанционният съд неправилно е приел в процесното решение,

че когато изпълнителното действие е поискано, след като изпълнителното дело е било прекратено поради перемпцията (за което не е нужен акт на съдебния изпълнител) давността пак се прекъсва, защото органът по принудителното изпълнение бил длъжен да осъществи, като образува ново дело. Това е неправилно поради водещото диспозитивно начало в изпълнителното производство. Съдебният изпълнител е длъжен да прекрати делото, а длъжникът, ако реши може да образува пред съдебния изпълнител ново дело, за което ще следва да заплати нови такси, а предприетите по предходното дело действия ще са се обезсилили, като заплатените по него такси не биха могли да се възложат в тежест на длъжника/ / Определение № 241 от 09.03.2016 г. по гр. д. № 6040 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение/. Това погрешно разсъждение на съда има множество неблагоприятни рефлексии за длъжника, които необосновано и несправедливо утежняват положението му.

Твърди, че неправилно е и съждението на съда, че моментът, в който с настъпила перемпцията, не е меродавен за давността, а самата давност била прекъсната съответно на 19.03.2014 г. и на 15.06.2017 г., когато е извършено последното валидно изпълнително действие, което е прекъснало давността, а именно наложеният заповор върху банковите сметки на наследодателя на ищеца. Това е неправилно, тъй като поради настъпила по право перемпция, второто посочено изпълнително действие от 15.06.2017 г. е незаконосъобразно и поради това невалидно и като такова няма действие на прекъсващо давността.

На следващо място счита, че следва да се обърне внимание, че процесните вземания са установени с влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, а не със съдебно решение, поради което правилото на чл. 117, ал. 2 ЗЗД не е приложимо по аналогия и давностният срок не е 5 години. Макар и този правен проблем да получава нееднакво разрешение в практиката на съдилищата, следва да бъде подкрепено разбирането, че цитираният нормативен текст не важи за случаи като разглеждания. Сочи, че семантичната основа, върху която е построен законовият институт на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, е давността за вземане, чийто кредитор се е погрижил да го установи по сигурен начин (с влязло в сила съдебно решение), да бъде максималната такава. Твърди се, че в случая макар и влезлия в сила изпълнителен лист да се ползва със стабилност, преди издаването му не се е развило същинско съдебно производство и длъжникът е бил лишен от възможността да участва в такава.

Посочва, че съдът неправилно е счел, че приложимия според него петгодишен давностен срок е прекъснат на 15.06.2017 г., като към дата на предявяване на иска / 16.03.2022 г./ същия не е изтекъл. Освен гореизложените вече аргументи, че действията на ЧСИ В. от 15.06.2017 г. не прекъсват давността, следва да се постави въпросът към кой момент съдът проверява дали е изтекла погасителната давност за вземането: към момента на предявяване на иска/ 16.03.2022/, към момента на първото по делото съдебно заседание/ 23.09.2022/, след което се преклудира процесуалната възможност за упражняване на перемпторни възражения или към момента на приключване на съдебното дирене или на постановяване на съдебното

решение/ 23.11.2022/. По същество се поставя въпросът прилага ли се чл. 116, б. „б“ ЗЗД и/или чл. 115, б. „ж“ ЗЗД по отрицателен установителен иск за недължимост на вземане, с предявяването на който ищецът (длъжникът) се позовава на погасителна давност? По сходен въпрос е допуснато касационно обжалване с Определение № № 50757/24.10.2022 г., постановено по гр.д. № 720 по описа за 2022 г. на ГК на ВКС, IV отд.

Счита за правилна съдебната практика, съгласно която предявяването на отрицателен установителен иск няма за последица предвиденото в чл.116, б. „б“ ЗЗД и чл.115 б. „ж“ ЗЗД действие - ищецът, който оспорва вземанията, които се изпълняват принудително, не може сам да прекъсне погасителната давност, на която се позовава (решение № 235 от 21.09.2012 г. по гр. д. № 1762/2011 г., на ВКС, ГК, III ГО; решение № 57/27.06.2018 г. по гр. д. № 591/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 99/23.10.2018 г. по гр. д. № 4991/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 705/29.10.2010 г. по гр. д. № 1744/2009 г. на ВКС, ГК, I ГО; решение № 99/10.05.2013 г. по гр. д. № 681/2012 г. на ВКС, ГК, I ГО, решение по т.д. № 1248/2013 г. на ВКС, I ГО.). Ето защо счита, че в случая погасителната давност не се прекъсва с депозиране на исковата молба, противното би означавало, че с реализиране на защитата чрез оспорване на вземането от страна на длъжника по изпълнителното дело, се прекъсва течащата в негова полза погасителна давност, какъвто не е смисълът на разглежданите норми. Посочва се, че дори да се приеме, давността за вземането, съответно на съжденията на първоинстанционния съд е започнала да тече на 15.06.2017 г., то тя е изтекла на 15.06.2022 г. - в хода на висящия процес. Съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 3 ГПК, съдът следва да вземе предвид и фактите, настъпили след предявяване на иска, които са от значение за спорното право и да зачете изтеклата погасителна давност в хода на висящия процес по предявения отрицателен установителен иск на длъжника. Счита, че въззивният съд следва да зачете изтеклата погасителна давност в хода на процеса, тъй като същата не е била прекъсната с депозиране на исковата молба, с която са предявени отрицателните установителни искове с правно основание чл. 439, ал. 1 вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК./ Решение № 20225935 от 15.10.2020г., постановено по гр. дело № 31770/2019г. по описа на СРС; Решение от 03.12.2021г., постановено по гр. д. № 3173 по описа за 2021г. СГС, ГО - ПА възз. с-в/.

С оглед постигането на справедлив резултат от съдебното производство освен всички горепосочени аргументи счита, че следва да се отчете и общата законодателна тенденция към ограничаване на възможността за перпетуализиране на задължението на длъжника/ вземането на кредитора, която обуславя въвеждането на институтите на кратката и абсолютната давност, перемпцията по право и др. Твърди, че в случая е видно от Изпълнителен лист от 08.01.2014 г., издаден по ч. гр. д. № 2393/ 2013 г., че процесното вземане произтича от Договор за издаване и използване на кредитна карта „EUROLINE“ от 21.05.2004 г. Още към момента на издаване на изпълнителния лист вземането е било погасено по давност, но поради вида на производството на наследодателя на ищеца К. С. не е било съобщено и същият не е имал възможност да участва в производството и да упражни правото си на защита. Твърди, че към момента на образуване на изпълнително дело №

20197950400142 по описа на ЧСИ В.Т. са изтекли повече от 5 г. от издаване на изпълнителния лист от 08.01.2014 г. и към днешна дата от възникване на вземането през 2004 г. са изтекли 18 години.

За пълнота на изложението изтъква, че първоначален длъжник по така посочения изпълнителен лист е бащата на К. С. — К.К. С., който е починал на 12.08.2019 г. В качеството на наследник, бидейки непълнолетен към момента на откриване на наследството К. С. е приел наследството по опис съгласно Решение № 11282 от 29.11.2019 г. па РС-Б., постановено по ч. гр. д. № 3017/ 2019 г., по описа на РС-Б., с оглед на което и отговорността му е ограничена до размера на включеното в опис имущество съгл. чл. 60, ал. 2 ЗН. Твърди се, че в полученото наследство влизали два автомобила - МПС с рег. № ***, Категория М1, марка Фолксваген Голф, който още докато баща му бил жив е бил предаден от него за скрап, за което след смъртта му наследникът е получил Удостоверение № 308/ 28.08.2019 г. от „Ауто-скрап“ ЕООД/. Сочи, че поради наличие на друго изпълнително дело- № 361/ 2017 г., по описа на ЧСИ Г.С. с рег. № 798 на КЧСИ, върху посоченото МПС е бил наложен запор, с което е препятствана и формалната му deregистрация, но на практика, този автомобил не е влязъл в патримониума на наследника;/ както и МПС с рег. № ***, марка Фолксваген Поло, който е със застрахователна стойност 700 лв., съгласно Удостоверение № 528858/ 08.03.2022 г., издадено ми от ЗАД „ДаллБогг Живот и Здраве“. Твърди, че размерът на приетото наследство е значително по- малък от стойността на процесния дълг и други задължения, които баща му е оставил, в това число и по перемираното изпълнително дело № 361/ 2017 г., по описа на ЧСИ Г.С. с рег. № 798 на КЧСИ, по което дългът при последна справка преди прекратяване на делото поради перемпция възлизаше на 1 973,32 лв.; както и дългът в размер на 1829,31 лв., съгласно предоставената от ЧСИ В.Т. информация. Счита, че вземането, за което е образувано изпълнително дело с № 20197950400142, по молба на вискателя „Делта Кредит“ АДСИЦ, ЕИК 175145295, с адрес гр. С., п.к. *, бул. „Х.К.“ *, е поначало недължимо, за същото липсват доказателства, не са налични никакви документи, които да удостоверяват, че вземането е валидно възникнало. Дори да се счете, че вземането е валидно възникнало, то същото е погасено по давност.

Моли въззивният съд да отмени изцяло Решение № № 683/ 23.11.2022 г., постановено по гр. д. № 664/ 2022 г., по описа на РС-Б. и да реши спора по същество, като постанови съдебно решение, с което да признае за установено, че К. С. не дължи на „Делта Кредит“ АДСИЦ, ЕИК 175145295, с адрес * С., бул. Х.К. *, сумата в размер на 1829,31 лв., от която: 619,23 лв., за която е издаден Изпълнителен лист от 08.01.2014 г. по ч. гр. д. № 2393/ 2013 г. по описа на РС-Б., с който К.К. С., с ЕГН *****, с адрес: гр. Б., ул. „Струма“ 13, вх. Б, ет. 4, ап. 10 е осъден да заплати на кредитора „Делта Кредит“ АДСИЦ, с ЕИК 175145295, със седалище и адрес на управление: гр. С., р-н „И.“ бул. „Х.К.“ * и в частност следните суми:

- Сумата от 387, 19/ триста осемдесет и седем лева и деветнадесет стотинки/ лева главница, дължима на основание Договор за издаване и използване на кредитна карта „EUROLINE“ от 21.05.2004 г., което вземане е цедирано от „Юробанк и Еф Джи България“ АД/ с предишно наименование „Българска пощенска банка“ АД/ на „Алфа Кредит“ АДСИЦ, с ново

наименование „Делта Кредит“ АДСИЦ, съгласно Договор за прехвърляне на вземания от 15.11.2007 г. и Приложение № 1 към него и което задължение било признато от К.К. С. със споразумение от 28.12.2010 г., сключено с цесионера „Алфа Кредит“ АДСИЦ;

- Сумата от 107.04./ сто и седем лева и четири стотинки/ лева мораторна лихва за периода 31.01.2011 г. до 08.10.2013 г. включително;

- Ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ТПК - 09.10.2013 г., до окончателното изплащане, както и направените по заповедното производство разноси за заплатена държавна такса от 25, 00 / двадесет и пет лева/ лв. и на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК сумата от 100,00 / сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение. Както и останалите 1210,08 лв., представляващи лихви и разноси, начислени от съдебните изпълнители.

Моли да се обезсили изпълнителен лист от 08.01.2014 г., издаден по ч. гр. д. № 2393/ 2013 г., по описа на РС-Б..

Претендират се сторените по делото разноси.

Към въззивната жалба не се представят писмени доказателства, не се правят и доказателствени искания със същата.

В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е постъпил писмен отговор по подадената въззивна жалба от насрещната страна по жалбата- „ДЕЛТА КРЕДИТ“ АДСИЦ, ЕИК 175145295, със седалище и адрес на управление гр. С., бул. Х.К. *, представлявано от И.И.З. – Изп. директор, чрез юриск. Р.Г., в който се посочва, че оплакванията, изложени във въззивната жалба, предявена от упълномощения представител на К. К. С., са изцяло неоснователни.

Твърди, че законосъобразно и обосновано първоинстанционният съд е приел, че по делото са безспорни следните обстоятелства:

1/ Че на 08.01.2014 г. по ч.гр.дЗМо 2393/2013 г., по описа на РС-Б. бил издаден изпълнителен лист в полза на ответника „ДЕЛТА КРЕДИТ“ АДСИЦ, с който К.К. С. - баща и наследодател на ищеца е бил осъден да заплати на „ДЕЛТА КРЕДИТ“ АДСИЦ посочените в изпълнителния лист суми ;

2/ Че вземанията за посочените в изпълнителния лист суми произтичат от Договор за издаване и използване на кредитна карта "EUROLINE" от 21.05.2004г., по който К.К. С. - баща и наследодател на ищеца, има качеството на кредитополучател;

3/ Че въз основа на издадения в полза на „ДЕЛТА КРЕДИТ“ АДСИЦ изпълнителен лист, на 14.03.2014 г. е образувано изп.д. No 238/2014 г. по описа на ЧСИ Т.Н.В., per. № 791;

4/ Че за вземанията по процесния изпълнителен лист от 08.01.2014 г. при ЧСИ В.Т., на 23.04.2019 г. било образувано изп.д. No 142/2019 г.

На следващо място се твърди, че правилно първоинстанционният съд е приел възраженията на ищеца, отнасящи се за недействителност на договора за издаване и използване на

кредитна карта "EUROLINE" от 21.05.2004г. и за погасяване на процесиите вземания по давност преди издаване на процесната заповед за изпълнение за недопустими и не следва да се разглеждат в това производство, тъй като предвид влизането в сила на заповедта за изпълнение, издадена по ч.гр.д. No 2393/2013г., по описа на РС-Б., същите са, преклудирани.

Счита, че напълно законосъобразно съдът е приел за неоснователно и възражението на ищеца за прилагане на абсолютната давност по реда на чл. 112 ЗЗД, тъй като същата не се прилага по отношение на заверени правоотношения, каквото е процесното (вж. Решение No 4/20.04.2021г. по конституционно дело № 1/2021г. на Конституционния съд).

На следващо място се посочва, че въз основа на приетите като писмени доказателства по делото материали по горепосочените изпълнители дела, съдът коректно е извел фактологията, значима за изясняване на това кое е последното извършено изпълнително действие, което е прекъснало или спряло петгодишния давностен период по чл. 110 ЗЗД и налице са основания за настъпване на перемпция съгласно чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, както следва:

Изпълнителният лист от 08.01.2014 г., посочен от ищеца, действително е бил издаден срещу К.К. С. - баща и наследодател на ищеца и в полза на ответника „ДЕЛТА КРЕДИТ.“ АДСИЦ, за процесиите вземания. Изпълнителното основание, послужило за неговото издаване, е влязла в сила заповед по чл. 410 ГПК.

Първото изпълнително дело за събирането на вземанията по изпълнителния лист (изп.д. No 238/2014г. по описа на ЧСИ Т.В.-Н.) е започнало на 14.03.2014 г., въз основа на молба, подадена от кредитора по него „ДЕЛТА КРЕДИТ.“ АДСИЦ.

С тази молба е било поискано осъществяване на изпълнителни действия (запор върху трудово възнаграждение, запор върху банкови сметки и други вземания на длъжника към трети лица), като на органа по принудителното изпълнение, на основание чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, е било възложено и сам да определя начина на изпълнението.

Счита, че във връзка с това е важно да се отбележи, че като е взел предвид, че към датата на образуване на първото изпълнително дело (14.03.2014 г.) е била в сила разпоредбата на чл. 427, ал. 1, т. 2 ГПК (обн. в ДВ, бр. 59 от 2007 г., в сила от 1.03.2008 г.), според която молбата за изпълнение се подава до съдебния изпълнител, в чийто район се намират постоянният адрес или седалището на третото задължено лице, когато изпълнението е насочено върху вземания на длъжника към него и като е отчетел, че банките, като трети задължени лица, до които трябва да се изпратят заповрни съобщения, са със седалище в гр. С., съдът е достигнал до правилния и законосъобразен извод, че изпълнителното дело е образувано при стриктно спазване на правилата на местната изпълнителна компетентност и направените в тази връзка възражения на ищеца са напълно неоснователни.

От страна на съдебния изпълнител Т.В.-Н. са били предприети действия по проучване на имущественото състояние на длъжника (чрез справки от Агенцията по вписванията, от НАП, от Пътна Полиция гр. С.), и по връчване на покана за доброволно изпълнение.

На 19.03.2014г. са наложени запори върху банковите сметки на длъжника в Обединена

Българска Банка“ АД, „Юробанк България“ АД, „ЦКБ“ АД, като на същата дата до длъжника е била изпратена покана за доброволно изпълнение, с която е уведомен за наложените запори.

На 19.11.2015 г. е подадена молба от взискателя за налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника. ЧСИ е извършил справка за регистрирани трудови договори на длъжника, от която е установил, че длъжникът не работи, поради което не наложил и заповор върху трудово възнаграждение.

На 13.06.2017 г. е подадена нова молба от взискателя за налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника или неговата пенсия или върху други вземания на длъжника от трети лица, в това число и върху авоарите от установените банкови сметки. ЧСИ е извършил справка за регистрирани трудови договори на длъжника, като отново установил, че няма регистрирани такива.

Въз основа на молбата от 13.06.2017г. била направена от ЧСИ и справка от БНБ за банковите сметки на длъжника.

На 15.06.2017 г. е наложен заповор върху банковите сметки на длъжника в „Общинска Банка“АД.

На 06.02.2019 г. е подадена молба от взискателя за извършване на справка в НОИ и БНБ и налагане на запори, както и опис на движими вещи в жилището на длъжника. Върху молбата ЧСИ посочила, че длъжникът не работи, както и че няма новооткрити банкови сметки.

На 25.02.2019 г. е постъпила молба от взискателя за препращане на изпълнителното дело на ЧСИ В.Т., с район на действие - Б. и извършване на опис и насрочване на продан на движими вещи в жилището на длъжника. Върху молбата ЧСИ Т.В.-Н. разпоредила да се прехвърли делото на ЧСИ Т. за продължаване на изпълнителни действия.

С разпореждане от 13.05.2019 г. ЧСИ В.Т. завела изпълнителното дело под нов No 142/2019 г. по нейн опис, като с разпореждането било постановено да се извършат действия по чл. 18 ЗЧСИ.

На 29.05.2019 г. новият съдебен изпълнител Т. насрочила опис на движими вещи в жилището на длъжника за 05.08.2019 г. от 10:30 ч. в гр. Б..

На 05.08.2019 г. бил съставен протокол от ЧСИ, с който отсрочил насрочения опис на движими вещи поради нередовно уведомяване на длъжника.

На 13.01.2020г. бил съставен протокол от ЧСИ, с който отсрочил насрочения опис на движими вещи за същата дата от 13.01.2020г. от 10:30 часа поради неплатени авансови вноски.

На 16.10.2020 г. постъпила молба от взискателя за извършване на справка от НОИ и БНБ, налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника и неговите банкови сметки, както и насрочване на опис на движими вещи в жилището му.

От направените справки се установило, че длъжникът К.К. С. е починал на 12.08.2019 г.

С оглед констатирана смърт на длъжника на 04.11.2020 г. с постановление ЧСИ спрял изпълнителното дело, като изискал удостоверение за наследници на длъжника. От представеното удостоверение се установява, че ищецът К. К. С. е наследник по закон (син) на починалия К.К. С..

На 25.11.2020 г. постъпила молба от вискателя за конституиране на наследника на починалия длъжник, както и за налагане на заповор върху трудовото му възнаграждение, други вземания от трети лица, както и върху банковите му сметки.

На 12.02.2021г. с постановление ЧСИ Т. възобновил изпълнителното дело. С разпореждане от същата дата конституирал ищеца К. К. С., като длъжник по изпълнителното дело.

На 12.02.2021 г. бил наложен заповор върху трудовото възнаграждение на ищеца и върху банковите му сметки.

На 25.02.2021 г. ищецът депозирал молба за вдигане на наложения заповор и за прекратяване на изпълнителното дело. Към молбата си приложил и копие от Решение No 11282 от 29.11.2019г. на РС - Б., постановено по гр.д. No 3017/2019 г., от което се установява, че ищецът като непълнолетен е приел по опис наследството си от починалия си баща К.К. С.. Наследството на бащата на ищеца се състои от следните движими вещи, а именно: лек автомобил, марка Фолксваген Поло, с per.No Е 2160 МС, идентификационен номер WVWZZZ9NZ4Y188323, цвят светло сив металик и лек автомобил, марка Фолксваген Голф, с per.No ***, Идентификационен номер WVWZZZ1HZNW318828.

С оглед представеното от ищеца решение за приемане на наследството на починалия му баща по опис и като не отчита коректно как това се отразява на отговорността на наследника, ЧСИ В.Т., с разпореждане от 25.02.2022 г., е вдигнала наложените заповори върху банковите сметки на К. К. С. и трудовото му възнаграждение и е насочила принудителното изпълнение до размера на полученото наследство, а именно описаните по-горе два лека автомобила.

На 14.07.2021 г. постъпила молба от вискателя за налагане на заповор върху притежаваните от длъжника МПС-та.

На 23.07.2021 г. е бил наложен заповор върху притежаваните от длъжника МПС-та, за което бил уведомен по телефона съгласно изготвен протокол от 07.10.2021 г.

Посочва, че въз основа на така изяснената фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел, че изпълнителните действия с практически ефект /относно прекъсването на погасителната давност/ по първото изп.д. No 238/2014 г., по описа на ЧСИ Т.В.-Н. са били наложените на **19.03.2014 г.** и на **15.06.2017 г.** заповори върху банковите сметки на длъжника, а по второто изпълнително дело са били наложените на **23.07.2021 г.** заповори върху двата лека автомобила.

Счита, че с оглед на горното и като се има предвид, че между отделните изпълнителни действия не е изтекъл срокът на приложимата в случая петгодишна давност, уредена в чл.

110 от ЗЗД, безспорно се установява, че всички възражения за изтекла погасителна давност по отношение на претендираните вземания са напълно неоснователни.

Счита, че следва да се има предвид, че съгласно съдебната практика на Върховния съд по приложението на действащия Закон за наследството приемането на наследството по опис по силата на чл. 60, ал. 2 ЗН има като последица ограничаване отговорността на наследника единствено до размера на полученото наследство. Това означава, че наследникът отговоря пред кредитора на наследодателя до размера на стойността на полученото наследство, което не лишава последния от възможността да насочи изпълнението към лично имущество на наследника за удовлетворяване на дълга, стига той да не превишава по стойност размера на полученото по опис наследствено имущество (пр. решение № 1511 от 1 .VII. 1975 г. по гр. д. № 1056/75 г., I г. о.; решение № 3464 от 16.1.1979 г. по гр. д. № 2160/78 г., I г. о.). Това разрешение не е изоставено в актуалната практика на ВКС, като съгласно мотивите към т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2013 г. на ОСГК на ВКС, съставянето на опис на наследственото имущество и приемането на наследството по опис засягат правната сфера на кредиторите на наследството, както и на лицата, в чиято полза наследодателят се е разпоредил с имуществото си чрез завет или дарение, тъй като има за последица ограничаване отговорността на наследника по закон само до стойността на включеното в описа имущество.

С оглед на това счита, че в случая е налице възможност кредиторът да насочи изпълнението към лично имущество на наследника за удовлетворяване на дълга, стига той да не превишава по стойност размера на полученото по опис наследствено имущество и в тази връзка към гореизброените изпълнителни действия, имащи за последица прекъсването на погасителната давност, следва да бъдат отнесени и наложените на 12.02.2021 г. запори върху трудовото възнаграждение на ищеца и върху авоарите на банковите му сметки.

Извън посоченото отклонение, счита, че въз основа на така установените факти, преценени на плоскостта на нормативните разпоредби, приложими към конкретния казус, първоинстанционният съд подробно е изложил правните си изводи и е достигнал до правилното и законосъобразно заключение, че предявеният иск е неоснователен, тъй като не са доказани всичките законови предпоставки за уважаването му, поради което следва да бъде отхвърлен.

Във връзка с изложените във въззивната жалба възражения счита, че е важно да се има предвид, че дори да не бъде възприет изводът на първоинстанционния съд, че загубването на силата на Постановление № 3/18.11.1980 г. по гр. д. № 3/1980 г., Пленум на ВС, не се ползва с ретроактивен ефект, а се прилага от издаването на тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/13 г. на ОСГТК на ВКС и дори да се придаде обратно действие на т.10 от , ОСГТК на ВКС, с която е утвърдено разбирането, че в хода на изпълнителното производство погасителната давност не спира да тече, а се прекъсва многократно с предприемането на всяко валидно изпълнително действие, от събраните по делото писмени доказателства, както вече беше констатирано, се установява, че в хода на водените изпълнителни производства по изпълнително дело № 20147910400238 по описа на

ЧСИ Татяна В., впоследствие заведено като изпълнително дело № 20197950400142 на ЧСИ В.Т., рег. № 795 на КЧСИ, спрямо първоначалния длъжник К.К. С. и спрямо неговия наследник - К. К. С., са извършени редица валидни изпълнителни действия съгласно чл.116, буква „в“ от ЗЗД /изразяващи се в налагане на запори върху трудово възнаграждение, върху авоари по банкови сметки и върху МПС, подробно описани и в първоинстанционното решение, с които многократно е прекъсвана погасителната давност за посочените вземания, предмет на предявения отрицателен установителен иск.

Посочва се, че с прекъсването на давността с всяко от горепосочените действия по изпълнението е започнал да тече срок на нова погасителна давност и този срок не е изтекъл нито към момента на предявяване на исковата молба, нито към настоящия момент.

Отделно от това, посочва, че следва да се има предвид, че приетите като писмени доказателства по делото молби за изпълнение на “ДЕЛТА КРЕДИТ“ АДСИЦ от 14.03.2014 г., 19.11.2015 г., 13.06.2017 г., 06.02.2019 г., 16.10.2020 г., 25.11.2020 г., 14.07.2021 г., 04.01.2022 г., 05.05.2022 г. и 05.07.2022 г., с които вискателят поддържа висящността на изпълнителния процес, прекъсват срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ГПК и всеки път започва да тече нов срок, поради което напълно неоснователни са всички възражения на въззивника, че са били „налице основания за перемпция на производството по право“, респ. че извършените изпълнителни действия са незаконосъобразни и нямат за последица прекъсване на срока на погасителната давност, тъй като към момента на извършването им изпълнителното дело е било прекратено поради перемпция.

В допълнение към изложеното счита, че следва да се има предвид, че съгласно задължителната практика на ВКС, обективизирана в Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, изброените молби за изпълнение на “ДЕЛТА КРЕДИТ“ АДСИЦ от 14.03.2014 г., 19.11.2015 г., 13.06.2017 г., 06.02.2019 г., 16.10.2020 г., 25.11.2020 г., 14.07.2021 г., 04.01.2022 г., 05.05.2022 г. и 05.07.2022 г. прекъсват не само срока по чл. 433, ал.1, т.8 от ТПК, но и погасителната давност.

Посочва се, че горните изводи напълно съответстват на дадените задължителни разяснения с т.10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно които за разлика от иския процес, където давността се прекъсва еднократно - в началото на процеса, при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно — с предприемането или поискването на всяко действие за принудително изпълнение и от този момент започва да тече срокът на новата давност.

Излага, че с оглед на горното и като се отчете, че между отделните молби за изпълнение на вискателя „ДЕЛТА КРЕДИТ“ АДСИЦ, подробно описани в отговора на исковата молба, не е изтекъл срокът, предвиден в чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, счита, че безспорно се установява, че твърденията за изтекла погасителна давност и/или настъпила перемпция, направени от К. К. С. са напълно неоснователни.

Твърдят, че всички останали възражения на въззивника се отнасят до обстоятелства, които са извън предмета на доказване по настоящото производство и като такива следва да бъдат

оставени без разглеждане.

Счита, че като е извършил подробен анализ на събраните по делото доказателства, първоинстанционният съд е достигнал до правилния и законосъобразен извод, че вземанията на ответното дружество не са погасени по давност след издаване на изпълнителния лист, респ. че не е настъпила перемпция съгласно чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, поради което е отхвърлил предявеният отрицателен установителен иск по чл. 439 ГПК, като неоснователен и недоказан.

Предвид изложеното, моли въззивният съда да остави без уважение въззивна жалба, вх. № 20684/2022 г. и да потвърди обжалваното Решение № 683 от 23.11.2022 г., постановено по гр.д. № 20221210100664/2022 г. на Районен съд – Б., като правилно и законосъобразно.

Моли за присъждане на разноските, направени при второинстанционното разглеждане на делото, в т.ч. 150.00 лв. /сто и петдесет лева/ - юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. чл.37 от Закона за правната помощ съгласно Наредба за заплащане на правната помощ, приета с ПМС №4/06.01.2006 г.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция процесуалните представители на страните не се явяват, депозиран са молби, със становище, че поддържат доводите в жалбата и съответно отговора по жалбата.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото

Жалбата и отговорът са редовни и допустими.

В настоящата инстанция се приеха представените с отговора писмени доказателства Молба, вх. № 6319/17.02.2023 г. за извършване на изпълнителни действия по образуваното ИД № 20197950400142 по описа на ЧСИ В.Т., с която се прекъсва срока по чл.433. ал.1. т.8 от ГПК. който факт е от значение за спорното право и следва да бъде съобразен от съда при решаване на делото съгласно чл.235, ал.3 от ГПК - 1 лист и Решение № 36/20.01.2023 г., постановено по възз.гр.д. № 20221200500860 на ОС - Б., III възз. гр. състав, от чието съдържание се потвърждава извода за валидност на наложените на 12.02.2021 г. запори върху трудовото възнаграждение на ищеца и върху авоарите на банковите му сметки - 4 листа.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част.

В случая Окръжният съд констатира, че първоинстанционното решение е валидно. Същото е постановено от съд с правораздавателна компетентност по спора, в законен състав, в необходимата форма и с изискващото се съдържание. То се явява и допустимо. Правото на иск е надлежно упражнено.

Оплакванията на жалбоподателя са в 2 насоки: 1 – от кой момент поражда действие отмяната на Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС, извършена с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Б.Б., и 2 – към датата на предявяване на иска 16.03.22г. давностния срок е изтекъл.

Окръжният съд не споделя тезите, застъпени в жалбата.

Жалбоподателят се позовава на мотивите развити в следните съдебни състави застъпват тезата, че отмяната на ППВС № 3/1980 г. има обратно действие (така Решение 45/30.03.2017 г. по т. д. № 61273/2016 г. по описа на ВКС, четвърто ГО, Решение №131/23.06.2016 г. по гр. д. № 5140/2015 г. на ВКС, четвърто ГО, Решение № 12/02.06.2016 г. по т. д. № 3788/2014 г. на ВКС, първо ТО, Решение №451/29.03.2016 г. по гр. д. № 2306/2015 г. по описа на ВКС, четвърто ГО, Решение № 269/03.02.2016г. по гр. д. № 795/2012 г. на ВКС, трето ГО, Решение № 209/02.02.2016 г. по т. д. № 1248/2013 г. на ВКС, първо ТО и други), тези съдебни състави се позовават на мотивите на ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС в частта им, в която се прави разлика между исковия и изпълнителния процес и се приема, че в изпълнителния процес /за разлика от исковия/ давността не спира, а само се прекъсва (защото кредиторът може да избере дали да действа — да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен, или да не действа — да не иска нови изпълнителни способности) и нова погасителна давност започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето всяко едно валидно изпълнително действие по събиране на вземането. В Решение № 269/03.02.2016 г. по гр. д. № 795/2012 г. на ВКС, трето ГО е прието за неоснователно възражението на ответната страна, че „въззивното решение е правилно, доколкото е съобразено с ППВС 3/1980 г., действащо към момента на неговото постановяване. Доколкото при висящност на спора е прието друго задължително тълкуване на закона, същото следва да бъде съобразено при разрешаване на правния спор. Налице е обаче и практика на ВКС в другата посока, която е и по-многобройна, а и изхожда от състави и от ГК, и от ТК на ВКС, като същата е обективизирана в Решение № 259 от 21.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 969/2019 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят В.Р., Решение № 45 от 30.03.2017 г. на ВКС по гр. д. № 61273/2016 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията М. Г., Решение № 131 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5140/2015 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Б.Ц., Решение № 12 от 2.06.2016 г. на ВКС по т. д. № 3788/2014 г., I т. о., ТК, докладчик съдията В.Н., Решение № 451 от 29.03.2016 г. на ВКС по гр. д. № 2306/2015 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията З. А., Решение № 269 от 3.02.2016 г. на ВКС по гр. д. № 795/2012 г., III г. о., ГК, докладчик съдията О.К., и Решение № 209 от 2.02.2016 г. на ВКС по т. д. № 1248/2013 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Емил Марков. Тя приема, че отмяната на Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС, извършена с т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Б.Б., има обратно действие. Настоящият въззивен съдебен състав се солидаризира с мотивите, изложени във втората група актове на ВКС. Вярно е, че за да се преодолее въпросният разнобой в практиката на ВКС, е образувано тълк. д. № 3 от 2020 г., но по същото до момента няма постановено тълкувателно решение.

Изясненият в тълкувателен акт на ВКС смисъл на тълкуваната разпоредба се прилага от момента, в който същата е породила юридическо действие, т. е. е влязла в сила. Съгласно чл. 50, ал. 1 от ЗНА, тълкуването има действие от деня, когато е влязъл в сила актът, който се тълкува. Този текст се отнася за нормативното тълкуване, но на още по-голямо основание

установеният с него принцип касае тълкуването, което прави ВКС по реда на чл. 124 от ЗСВ. При последното не може да се определя друг момент на влизане в сила на тълкуването, както това е възможно по изключение при нормативното тълкуване съгласно чл. 50, ал. 2 от ЗНА - така и Решение № 416 от 22.10.2012 г. на ВКС по гр. д. № 294/2012 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Б.Д..

Тълкувателните решения са задължителни за съдилищата съгласно чл. 130, ал. 2 от ЗСВ, независимо от това кога са се осъществили юридическите факти, релевантни за казуса, и кога е образувано делото - преди или след постановяването им. Неправилно е виждането, че следва да се прилага тълкувателен акт, обявен за изгубил силата си, спрямо факти, осъществили се преди приемането на новия тълкувателен акт, с който се прогласява изгубването на силата на стария тълкувателен акт - така и Определение № 20 от 12.03.2019 г. на ВКС по гр. д. № 7/2019 г., 5-членен с-в, ГК, докладчик съдията Б.Д., и Определение № 196 от 4.10.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3356/2017 г., I г. о., ГК, докладчик председателят Ж.С.. В същия смисъл са и указанията, дадени в т. 1 на Тълкувателно решение № 7 от 31.07.2017 г. на ВКС по т. д. № 7/2014 г., ОСГТК, докладвано от съдиите С.Ч. и М.К.. Допълнителен аргумент в тази насока е и фактът, че съгласно мотивите на самото Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК, докладчик съдията Б.Б., Постановление № 3 от 18.11.1980 г. на Пленума на ВС е загубило силата си още през 1991 г. с приемането на действащата Конституция.

В конкретния казус първото изпълнително дело е започнало при действието на упоменатото постановление на бившия Върховен съд, в резултат на което още с образуването му погасителната давност за вземанията по изпълнителния лист е била прекъсната, след което тя е спряла да тече до приемането на тълкувателното решение от 26.06.2015 г., откогато пък е започнала новата 5-годишна давност. Определяща за погасителната давност е не датата на прекратяване на изпълнителното производство, а на предприетото последно валидно изпълнително действие, от който момент започва да тече нова погасителна давност за вземането. Следователно моментът, в който е настъпила перемпцията, не е меродавен за давността, но самата давност е била прекъсната съответно на 19.03.2014г. и на 15.06.2017г., когато е извършено последното валидно изпълнително действие, което е прекъснало давността, а именно наложеният заповед върху банковите сметки на наследодателя на ищеца. След тази дата не са извършвани изпълнителни действие, които да са годни да се прекъсвали течението на петгодишната давност по чл. 110 ЗЗД. Образуването на второто изпълнително дело не е прекъснало давността. За пълнота следва изрично да се изтъкне, че независимо, че вземанията са установени с влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, а не със съдебно решение, правилото на чл. 117, ал. 2 ЗЗД е приложимо по аналогия и давностният срок е 5 години. Макар и този правен проблем да получава нееднакво разрешение в практиката на съдилищата, следва да бъде подкрепено разбирането, че цитираният нормативен текст важи и за случаи като разглеждания. Доводите за това са четири. Първо, семантичната основа, върху която е построен законовият институт на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, е давността за вземане, чийто кредитор се е погрижил да го установи по сигурен начин (с

влязло в сила съдебно решение), да бъде максималната такава. Второ, съдебното решение относно едно притезание, което е влязло в законна сила, се ползва със стабилитет и е носител на изпълнителна сила и на сила на пресъдено нещо (включваща установително действие, регулиращо действие и непререшаемост). Трето, влязлата в сила заповед за изпълнение също притежава изпълнителна сила (чл. 416 във вр. с чл. 404, т. 1 ГПК) и стабилитет (по аргумент от чл. 423 и от чл. 424 ГПК), като не е допустимо оспорване на вземането, базирано на факти, които са били известни на длъжника до изтичане на срока за възражението по чл. 414 ГПК (вж. в този смисъл Определение № 956/22.12.2010 г. по ч. т. д. № 886/2010 г., I т. о. на ВКС). Четвърто, очертаните прилики в последиците на влязлото в сила съдебно решение и на влязлата в сила заповед за изпълнение показват, че са изпълнени изискванията на чл. 46, ал. 2, изр. 1 ЗНА за правоприлагане по аналогия. Ето защо петгодишния давностен срок е прекъснат на 15.06.2017г., като към дата на предявяване на иска /16.03.2022 г./ същият не е изтекъл.

В светлината на гореизложеното, следва да се сподели изводът на РС, че давността не е спряла да тече по време на висящността на изпълнително дело. Страните в настоящия казус признават и не спорят относно факта, че последното извършено изпълнително действие по същото, което е прекъснало давността е 15.06.2017г. Перемпцията, независимо кога е настъпила е без правно значение за започването, спирането, прекъсването или изтичането на погасителната давност - така и най-новата съдебна практика: Решение № 93 от 17.05.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2766/2020 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Г.М., и Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Б.Б.. При това положение, претенциите на К. К. С. наистина се оказват неоснователни. Обжалваното решение на БлРС трябва да бъде потвърдено. То се явява правилно.

Предвид изхода на делото въззивникът следва да заплати на въззиваемия и сторените по делото разноски в размер на 150 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от изложеното, Окръжен съд Б., Гражданско отделение, IV въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 683/23.11.2022г., постановено по гражданско дело № 664 от 2022 г. на Районен съд Б..

ОСЪЖДА К. К. С., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ж.к. С.ц. ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Делта Кредит“ АДСИЦ, ЕИК 175145295, със седалище и адрес на управление: гр. С., *, бул. „Х.К.“ *, представлявано от изпълнителния директор И.И.З., сумата от 150/сто и петдесет/ лв. представляващи разноски по делото.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____